

Prasītāja arī apgalvo, ka ir skaidrs, ka NCHZ aktīvu nodošanu *Via Chem* un pēc tam prasītājai nevarot uzskatīt par mēģinājumu apiet Komisijas lēmumu par atbalsta atgūšanu divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, šī lieta tik ļoti atšķirīgas no klasiska apiešanas gadījuma, ka pat Komisija atzīst, ka tai nav pietiekamu pierādījumu, kas liecinātu par nodomu izvairīties no atbalsta atgūšanas. Otrkārt, Komisija tomēr secina, ka pastāv ekonomiskā pēctecība, kas tai ļaujot atbalsta atgūšanu attiecināt arī uz prasītāju. Tomēr Komisijas secinājums izrietot no kļūdaina vērtējuma, kas balstīts uz katra kritērija nepareizu interpretāciju, un tajā neesot ņemts vērā pierādīšanas pienākums, kā arī tas esot balstīts uz ekonomiskās pēctecības jēdziena, kāds pastāv valsts atbalsta lietās, kļūdainu izpratni.

Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Komisijas pieeja esot ekonomiski destruktīva un nevajadzīga, raugoties no konkurences tiesību viedokļa. Pēc prasītājas domām, Komisija vēloties radīt jaunu, daudz stingrāku judikatūru, saskaņā ar kuru darījuma apmērs esot jāuzskata par visnoteicošāko kritēriju un pārdošanas cena tikai par papildkritēriju, ja tā vispār ir uzskatāma par kritēriju.

5. Ar piekto pamatu pakārtoti tiek apgalvots LESD 107. panta 1. punkta, 108. panta 2. punkta un Procedūru regulas 14. panta 1. punkta pārkāpums, jo lēmuma par apgalvotā valsts atbalsta atgūšanu paplašināšana neesot ierobežota līdz 60 %.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots LESD 296. panta pārkāpums, jo neesot norādīts pietiekams pamatojums attiecībā uz ekonomisko pēctecību.

Prasītāja apgalvo, ka no pirmā pamata ietvaros izteiktajiem apsvērumiem izriet, ka Komisijas pamatojums neesot pietiekams, lai ļautu Vispārējai tiesai veikt apstrīdētā lēmuma pārbaudi tiesā, un ka prasītāja nevarot saprast iemeslus, kādēļ Komisija secināja, ka pastāv ekonomiskā pēctecība.

Prasība, kas celta 2015. gada 12. martā – *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB

(Lietas T-122/15)

(2015/C 178/18)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank* (Karlsrūe, Vācija) (pārstāvji – A. Glos, K. Lackhoff un M. Benzing, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Centrālā banka

Prasītājas prasījumi:

- atcelt ECB 2015. gada 5. janvāra lēmumu (Lietas Nr. ECB/SSM/15/1 – OSK1ILSPWNVBNQWU0W18/3), izdodot rīkojumu, ka paliek spēkā sekas, kas saistītas ar ECB 2014. gada 1. septembra lēmuma (Lietas Nr. ECB/SSM/14/1 – OSK1ILSPWNVBNQWU0W18/1) aizstāšanu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

1. Pirmais pamats – vērtējot īpašus apstākļus, ECB esot piemērojusi nepareizu pārbaudes kritēriju.

- Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka ECB vērtējumu par to, vai prasītāja, kaut arī tā atbilst lieluma kritērijam, pamatojoties uz īpašiem apstākļiem atbilstoši Regulas (ES) Nr. 1024/2013 ⁽¹⁾ 6. panta 4. punkta otrajai daļai, skatītai kopā ar Regulas (ES) Nr. 468/2014 ⁽²⁾ 70. panta 1. punktu, esot jāuzskata par mazāk nozīmīgu [kredit]iestādi, ir balstījusi uz četriem atšķirīgiem un nesaskanīgiem pārbaudes kritērijiem. Katrs no šiem pārbaudes kritērijiem pats par sevi esot kļūdainš.
- Turpinājumā prasītāja paskaidro, ka atbilstoši Regulas Nr. 468/2014 70. panta 1. punktam īpaši apstākļi ir tad, ja ir “konkrēti un faktiski pastāvoši apstākļi”, pamatojoties uz kuriem klasificēšana par nozīmīgu [kredit]iestādi un ar to saistītā ECB centrālā uzraudzība būtu “nepiemērota”. Prasītāja uzskata, ka [kredit]iestādes klasificēšana par nozīmīgu, pamatojoties tikai uz lieluma kritēriju, esot “neatbilstoša” Regulas Nr. 468/2014 70. panta 1. punkta izpratnē, ja tas nav vajadzīgs Regulas Nr. 1024/2013 mērķu sasniegšanai, bet mērķa sasniegšanai pietiek ar valsts kompetentās iestādes uzraudzību ECB veiktā sistēmas darbības pārraudzībā.

2. Otrais pamats – acīmredzama kļūda vērtējumā, vērtējot faktiskos apstākļus.

- Saistībā ar šo prasības pamatu prasītāja apgalvo, ka ECB nav pareizi novērtējusi to, ka prasītājas klasificēšana par nozīmīgu [kredit]iestādi nekādā ziņā nav vajadzīga, ievērojot prasītājas apgalvojumus sēdē un Administratīvās pārskatīšanas padomes procesā, Regulas Nr. 1024/2013 mērķu sasniegšanai, un ka prasītājas klasificēšana par mazāk nozīmīgu [kredit]iestādi atbilst arī Regulas Nr. 1024/2013 principiem. ECB vērtējums par to, ka īpašu apstākļu nav, esot acīmredzami kļūdainš.

3. Trešais pamats – pienākuma norādīt pamatojumu neievērošana.

- Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums neesot loģisks un esot iekšēji pretrunīgs. ECB min kopā četrus pārbaudes kritērijus, kas nav savstarpēji saistīti un kas nav savstarpēji jāsaskaņo.
- No apstrīdētā lēmuma galvenais pamatojums neesot izsecināms. Drīzāk ECB paskaidrojumi esot tikai apgalvojumi un noliegumi.
- Turklāt lēmumā kļūdas pēc neesot analizēti prasītājas apgalvojumi administratīvajā procesā. It īpaši ECB neesot pierādījusi, kādēļ prasītājas apgalvotie faktiskie un tiesiskie apstākļi neesot bijuši pietiekami, lai atspēkotu Regulas Nr. 1024/2013 6. panta 4. punkta otrajā daļā izdarīto pieņemumu.

4. Ceturtais pamats – rīcības brīvības ļaunprātīga izmantošana, prettiesiski to neizmantojot.

- Ar šo prasības pamatu prasītāja apgalvo, ka ECB nav ievērojusi pienākumu konkrētā gadījumā izmantot savu rīcības brīvību, kas tai piešķirta Regulas Nr. 1024/2013 6. panta 4. punktā un Regulas Nr. 468/2014 70. punktā. Līdz ar to ECB esot rīkojusies, ļaunprātīgi izmantojot rīcības brīvību.

5. Piektais pamats – Pienākuma izmeklēt un ņemt vērā visus konkrētā gadījuma atbilstošos apstākļus neievērošana

- Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka ECB tai piešķirtās rīcības brīvības īstenošanā neesot ievērojusi savu pienākumu rūpīgi un objektīvi izmeklēt un ņemt vērā visus atbilstošos faktiskos un tiesiskos aspektus. It īpaši tā neesot pārbaudījusi visus prasītājas izvirzītos faktiskos un tiesiskos aspektus.

⁽¹⁾ Padomes 2013. gada 15. oktobra Regula (ES) Nr. 1024/2013, ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV L 287, 63. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Centrālās bankas 2014. gada 16. aprīļa Regula (ES) Nr. 468/2014, ar ko izveido vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm (VUM pamatregula) (OV L 141, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2015. gada 30. martā – Spānija/Komisija

(Lieta T-143/15)

(2015/C 178/19)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Spānijas Karaliste (pārstāvji – M. Sampol Pucurull un M. García-Valdecasas Dorrego, Abogados del Estado)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— daļēji atcelt Komisijas 2015. gada 16. janvāra Īstenošanas lēmumu (ES) 2015/103, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA), ciktāl tajā tiek izslēgti:

1. atbalsts EUR 3 586 250,48 apmērā plus EUR 1 866 977,31 apmērā (atsaistītais tiešais atbalsts), ko 2009. un 2010. finanšu gadā Spānija saņēmusi Andalūzijas Kopienai [Comunidad de Andalucía];
2. Spānijas Karalistes 2010. un 2011. finanšu gadā saistībā ar “Nelabvēlīgajiem dabas apstākļiem” un “Agrovides pasākumiem” Kastīlijas un Leonas Kopienai [Comunidad de Castilla y León] veiktie izdevumi EUR 2 123 619,66 apmērā (EUR 1 479,90 + EUR 978 849,95 + EUR 12 597,37 + EUR 1 720,85 + EUR 1 096 710,18 + EUR 32 261,41), un

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Spānijas Karalistes ieskatā, apstrīdētais lēmums ir jāatzīst par spēkā neesošu šādu iemeslu dēļ:

1. Noteiktā vienotas likmes korekcija neto EUR 5 453 227,79 apmērā (atsaistītais tiešais atbalsts) ir pretrunā Komisijas Regulas (EK) Nr. 796/2004 27. panta 1. punktam, Padomes Regulas (EK) Nr. 1290/2005 31. pantam un Regulas (ES) Nr. 1306/2013 3. un 52. pantam šādu divējādu iemeslu dēļ:

— Komisija nepareizi interpretē Regulas (EK) Nr. 796/2004 27. pantu, jo ar to, ka 2008. un 2009. gadā pēc nejausības principa veiktās izlases rezultāti bija sliktāki nekā riska izlases rezultāti, nav pārkāpts šis pants un tāpēc nav izdarīts tāds Savienības tiesību pārkāpums, kura dēļ būtu izslēdzama lauksaimniecības izdevumu finansēšana saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1290/2005 31. pantu un Regulas (ES) Nr. 1306/2013 52. pantu.